

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Martinem Křížem v právní věci

žalobce: **M. B.**, narozený X
státní příslušník X
trvale bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
se sídlem Olšanská 2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2026 č. j. CPR-6550-3/ČJ-2026-930310-V217

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „Krajské ředitelství policie“) ze dne 9.1.2026, č.j. KRPA-14726-13/ČJ-2026-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím Krajské ředitelství policie podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území

České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uložilo žalobci správní vyhoštění, neboť na území ČR pobýval bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území ČR a na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členské státy EU a smluvní státy“), byla stanovena na 12 měsíců s tím, že počátek uvedené doby byl stanoven od okamžiku, kdy žalobce vycestuje z území členských států EU a smluvních států. Dle § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a dle ustanovení § 118 odst. 3 téhož zákona byla žalobci stanovena doba k vycestování z území členských států EU a smluvních států do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, do 20 dnů od nabytí právní moci napadeného rozhodnutí.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců bylo v dané věci aplikováno na základě zjištění, že žalobce pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, v době od 2. 9. 2025 do 9. 1. 2026. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce namítl, že toto rozhodnutí je nepřiměřeně přísné a neodpovídá požadavkům § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobcův pobyt na území byl krátkodobý a jednalo se o ojedinělé pochybení, nikoliv o systematické porušování právních předpisů. Žalobce po odhalení neoprávněného pobytu se správním orgánem spolupracoval, přispíval k objasnění skutkového stavu a projevil ochotu vycestovat do domovského státu. Uložení zákazu vstupu na dobu 12 měsíců je podle něj nepřiměřené. K těmto odvolacím námitkám žalovaný uvedl, že skutek samotný byl posouzen i vyhodnocen správně a žalobcovo protiprávní jednání spočívající v jeho neoprávněném pobytu na území bez potřebného pobytového oprávnění bylo doloženo dostatečnými podklady. O správnosti užití postupu dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců tedy není pochyb. Současně bylo řádně a dostatečným způsobem zjištěno, že nejsou dány důvody pro aplikaci ustanovení § 119a odst. 2 téhož zákona. Přijaté opatření ve formě správního vyhoštění na dobu 12 měsíců žalovaný považuje za zcela adekvátní, když okolnosti projednávaného případu jakkoli výrazněji ve prospěch žalobce nevyznívají a při naplnění skutkové podstaty definované ustanovením § 119 odst. 1 písm. b) bodem 4 zákona o pobytu cizinců lze dobu správního vyhoštění stanovit až na 5 let. Prvostupňové rozhodnutí je tedy možno označit za korespondující nejen se smyslem a účelem zákona o pobytu cizinců, ale také za přiměřené ve smyslu § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.
3. Žalovaný se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že uložená doba zákazu vstupu v délce 12 měsíců odpovídá charakteru protiprávního jednání žalobce, plní preventivní funkci správního vyhoštění a není v rozporu se zásadou přiměřenosti. Nejedná se o opatření trvalého charakteru a nebrání žalobci v budoucnu vstoupit na území České republiky či jiných členských států Evropské unie za předpokladu splnění zákonných podmínek. V této souvislosti žalovaný připomenul, že žalobce nemá sjednané zdravotní pojištění, brigádně na území ČR pracoval a svůj pobyt nikde nehlásil. Taktéž netvrdil žádnou vazbu, jež by ho ke zdejšímu území vážala natolik pevně, aby její narušení na dobu 12 měsíců bylo možno považovat za nepřiměřenou. V domovském státě má zajištěné ubytování, bydlí tam s rodinou. Jeho zpětná integrace je existencí rodinného zázemí v domovské zemi významně ulehčena. Skutečnost, že spolupracoval a přislíbil vycestovat do domovského státu, sice může být obecně považována za polehčující okolnost, nicméně sama o sobě nepostačuje k závěru o nepřiměřenosti rozhodnutí. Žalobce se dopustil porušení pobytového režimu na území

členských států Evropské unie. Ze zjištěných skutečností plyne, že nikdy nebyl registrován u cizinecké policie, čímž porušil oznamovací povinnost dle § 93 zákona o pobytu cizinců, brigádně zde pracoval, nemá sjednané zdravotní pojištění a na území ČR nemá žádné rodinné, sociální ani jiné vazby, které by svědčily o integraci. Žalobce tedy nejen že neoprávněně setrval na území ČR, ale vědomě a aktivně se vyhýbal povinností stanoveným právním řádem ČR, čímž jeho jednání překračuje rámec prostého „překročení doby pobytu“ a naplňuje znaky vědomého obcházení pobytového režimu. Uložené správní vyhoštění na dobu 1 roku proto lze označit za správní opatření odpovídající zjištěnému porušení zákona, okolnostem daného případu, za opatření postačující k nápravě vzniklého protiprávního stavu i za opatření odpovídající zájmu sledovanému zákonem o pobytu cizinců. Současně se přijaté opatření nevymyká způsobu, jakým je rozhodováno v obdobných případech, a prvostupňové rozhodnutí tedy plně koresponduje i s § 2 odst. 4 správního řádu.

4. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce označil napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro jeho nepřiměřenost. Vytkl žalovanému porušení požadavků plynoucích z § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť v rámci úvah o přiměřenosti rozhodnutí je správní orgán povinen posuzovat mimo jiné závažnost protiprávního jednání cizince. V případě žalobce bylo zjištěno, že se jedná o historicky první porušení zákona, kterého se na území ČR dopustil. Nad tímto jednáním vyjádřil adekvátní lítost a přislíbil, že řádně vycestuje do domovského státu. Co se týče neoprávněného pobytu, dle žalobce je zjevné, že jej k porušení zákonů dohnala zoufalá osobní a finanční situace a tyto pohnutky oslabují intenzitu posuzované protiprávnosti.
5. Protože se jedná o historicky první porušení zákona, kterého se na území ČR dopustil, má žalobce za to, že je třeba vnímat jako jednání jako natolik ojedinělý exces z jinak řádného způsobu života, že je možné vůči němu působit mírnějším a výchovnějším způsobem, než jakým je správní vyhoštění na dobu 12 měsíců, a to tím spíše, že se dopustil nikterak dramaticky dlouhého nelegálního pobytu. Vůči tomu působí asymetricky, je-li mu ukládáno opatření na 12 měsíců. K dané věci je přílehavější, aby žalobci byla uložena toliko povinnost opustit území České republiky dle § 50a zákona o pobytu cizinců, a to zvláště za situace, kdy při provedeném výslechu vyjadřoval záměr řádně vycestovat do domovského státu a upravit si pobyt cestou zastupitelského úřadu ČR.
6. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že je přesvědčen, že se v něm podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce podle § 119a odst. 2 v návaznosti na § 174a zákona o pobytu cizinců. Podle žalovaného za daných okolností nelze od uložení správního vyhoštění upustit a napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.
7. Při rozhodování o žalobě soud vycházel zejména z této právní úpravy:
8. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví,

Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.

9. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
10. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
11. Podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.
12. Podle § 93 odst. 1 zákona o pobytu cizinců cizinec je povinen do 3 pracovních dnů ode dne vstupu na území ohlásit na policii místo pobytu na území (§ 97); to neplatí, pokud jde o cizince mladšího 15 let, člena zastupitelského úřadu cizího státu nebo zastoupení mezinárodní vládní organizace, veřejné instituce nebo entity akreditovaných v České republice, jeho rodinného příslušníka registrovaného Ministerstvem zahraničních věcí nebo cizince, kterému ministerstvo zajišťuje ubytování. Povinnost ohlásit místo pobytu na policii se dále nevztahuje na cizince, který tuto povinnost splnil u ubytovatele (§ 103 písm. b)).
13. Soud po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Předně je nutno uvést, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů ovšem nelze klást nepřiměřeně vysoké požadavky. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se například správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky. Je třeba vzít v potaz také to, že správní řízení tvoří jeden celek a odvolacímu orgánu nic nebrání v tom se pouze ztotožnit a odkázat na odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí.
15. Žalovaný v napadeném rozhodnutí naprosto srozumitelným způsobem popsal skutková zjištění, ze kterých při rozhodování vycházel, odkázal na relevantní právní předpisy a podrobně vylicil úvahy, které jej v posuzované věci vedly k závěru o souladu prvostupňového rozhodnutí se zákonem. V potřebném rozsahu rovněž vypořádal

žalobcovy odvolací námitky. Závěry žalovaného jsou dle názoru soudu zcela jednoznačné a nevzbuzují jakékoli pochybnosti nad tím, jakými úvahami byl ve svém rozhodování veden. Jinými slovy řečeno, žalovaný srozumitelně a zcela přesvědčivě zdůvodnil závěry, k nimž v projednávané věci dospěl, přičemž toto zdůvodnění poskytuje potřebnou oporu výroku napadeného rozhodnutí.

16. Správní orgán I. stupně i žalovaný v souladu s § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců náležitě posoudili přiměřenost dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, přičemž kromě dalších hledisek zohlednili také závažnost protiprávního jednání, jehož se žalobce dopustil. Skutečnost, že se jednalo o první zjištěný nelegální pobyt žalobce na území ČR, tuto závažnost nijak nezmenšuje. Správní orgány obou stupňů v tomto směru oprávněně přihlédly nejen ke zjištěné délce nelegálního pobytu žalobce na území, ale rovněž k účelovosti jeho jednání patrné z toho, že si ke vstupu na území ČR opatřil snadněji získatelné bulharské vízum, ačkoliv v Bulharsku nikdy nepobýval a letadlem přiletěl rovnou do České republiky, a to kvůli práci, kterou zde vykonával opět bez patřičného oprávnění. Závažnost žalobcova jednání zvyšuje rovněž liknavost jeho počínání – třebaže věděl, že platnost jeho bulharského víza skončila 1. 9. 2025, nadále i po tomto datu setrval na území ČR, nijak se nesnažil svůj pobyt zlegalizovat a byl odhodlán zde setrvat do té doby, než si vydělá potřebné množství peněz. Relativně krátkou dobu jeho neoprávněného pobytu tudíž nelze žalobci přičíst k dobru, neboť bylo jen věcí náhody, že byl odhalen policií při pobytové kontrole. Nelze též přehlédnout, že žalobce v průběhu svého neoprávněného pobytu na území ČR neměl sjednané zdravotní pojištění a také nikdy nebyl registrován u cizinecké policie, čímž porušil oznamovací povinnost zakotvenou v § 93 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Soud s přihlédnutím k právě uvedenému souhlasí se žalovaným v tom, že se žalobce vědomě vyhýbal povinnostem stanoveným právním řádem ČR, čímž jeho jednání naplňuje znaky vědomého obcházení pobytového režimu, který zákon pro cizince stanoví.
17. Žalobcův příslib, že řádně vycestuje do domovského státu, rozhodně není důvodem, jenž by zakládal nepřiměřenost opatření v podobě uloženého správního vyhoštění. Žalobce nebyl od 2. 9. 2025 oprávněn pobývat na území ČR, a podle zákona tedy bylo jeho povinností z území neprodleně vycestovat. To ale žalobce zjevně v úmyslu neměl – jak sám uvedl při výslechu konaném dne 9. 1. 2026, hodlal zde pobývat a pracovat do té doby, než vydělá potřebnou sumu peněz, a to jednak na úhradu „rodinného“ dluhu 8000 USD (půjčka na auto) a dále 5000 – 6000 USD pro své potřeby.
18. Soud odmítá žalobcovo tvrzení, že jej k porušení zákonů dohnala zoufalá osobní a finanční situace, a že tyto pohnutky oslabují intenzitu posuzované protiprávnosti jeho jednání. Nedostatek finančních prostředků potřebných na splácení rodinného dluhu vzniklého v souvislosti s pořízením auta rozhodně nepředstavuje případ zoufalé osobní a finanční situace, který by jakkoliv omlouval či snižoval míru společenské škodlivosti žalobcova jednání spočívajícího v neoprávněném pobytu a výkonu pracovní činnosti na území ČR. Soud k tomu na okraj dodává, že skutečnost, že žalobce do ČR přiletěl z Uzbekistánu letadlem a byl dle svých slov schopen údajnému zprostředkovateli zaplatit za zařízení „pobytu“ v ČR částku 300 USD, svědčí o tom, že žalobce skutečnou finanční nouzi netrpí.
19. Za neopodstatněnou soud považuje rovněž žalobcovu námitku, že mu s ohledem na okolnosti jeho případu nemělo být uloženo správní vyhoštění na dobu 12 měsíců, ale toliko povinnost opustit území členských států EU a smluvních států podle § 50a zákona o pobytu cizinců. V projednávané věci byly splněny zákonem stanovené podmínky uvedené v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců pro uložení správního vyhoštění žalobci, a

proto bylo povinností policie takto postupovat. K vydání rozhodnutí o povinnosti žalobce opustit území členských států EU a smluvních států podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců (namísto správního vyhoštění) nemohla policie přikročit, protože u žalobce byly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 téhož zákona a policie též oprávněně (z důvodů rozvedených v prvostupňovém a napadeném rozhodnutí) dospěla k závěru, že důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce nebude nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.

20. Soud pro úplnost dodává, že se zcela ztotožnil s posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do žalobcova soukromého a rodinného života, které provedly správní orgány obou stupňů v prvostupňovém a napadeném rozhodnutí, na tyto jejich závěry pro stručnost odkazuje a přejímá je jako vlastní. Takový postup ostatně ve své judikatuře aproboval i Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 8. 7. 2011 č. j. 2 As 72/2011 – 181 vyslovil, že „*krajský (resp. městský) soud nemusí vždy vymýšlet zcela nové právní argumenty, odlišné od argumentů správních orgánů, jelikož by to bylo v konečném důsledku často i kontraproduktivní. Požadavku přezkoumatelnosti jeho rozhodnutí proto postačuje, pokud při posuzování jednotlivých žalobních bodů výslovně a zcela konkrétně označí, které názory správního orgánu považuje za správné, a naopak s kterými polemizuje, resp. které vyvrací. Z hlediska hospodárnosti řízení proto není nutno trvat na tom, aby krajský soud vždy opakoval, resp. argumentačně rozkošatil, právní názory vyjádřené již v přezkoumávaných správních rozhodnutích.*“ Jinými slovy totéž dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 12. 11. 2014 č. j. 6 As 54/2013 – 128 a ze dne 30. 3. 2020 č. j. 1 Azs 513/2019-34).
21. Protože soud v projednávané věci neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé rozhodl bez jednání.
22. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a procesně úspěšnému žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec jeho úřední činnosti v řízení nevznikly. Soud proto ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 3. června 2026

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

Mgr. Martin Kříž v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.